

Luctor et Armageddon

Luctor et armageddon

I. Zengrim

Schrijver: I. Zengrim
Coverontwerp: IVOJO studio
ISBN: 9789402184242
© Jos Hekking

1933

De jonge natuurkundige, zoon van een Joodse vader en Hongaarse moeder, werd de grond te heet onder zijn voeten. Het machtige Duitsland waar hij zijn leven sleet, werd te gevaarlijk. Hij was geleerd en besloot om niet te blijven afwachten hoe Duitsland langzaam maar zeker ook half Joodse wetenschappers het leven zuur begon te maken.

De kans deed zich voor om in te schepen en koerst te zetten naar Amerika.

Dat jonge land zat te springen om mensen zoals hij aan werk te helpen.

Dat werk was er in overvloed en de expansiedrift in dat land beviel hem wel.

De geestelijke bagage die hij mee nam zou hem zeker van pas komen aldaar. Zo was ook de informatie over het oorlogszuchtige Duitsland van groot belang en moest hij een grote natie als Amerika op de hoogte brengen.

Daarmee hielp hij niet alleen Amerika maar waarschijnlijk de rest van de wereld ook.

Zo ging hij die zomer welgemoed aan boord van de oceaanstomer die hem naar zijn nieuwe vaderland ging brengen.

Het land van de onbegrensde mogelijkheden.

PROLOOG

Oktober 1999

Het leek alsof er een rilling door het schip trok, van voor naar achtersteven. En hoewel het aan zijn laatste reis bezig was, was dit niet het gevolg van algeheel verval maar van een ingezette koerswijziging.

De minimale bemanning aan boord had niet in de gaten waarom deze wijziging werd doorgevoerd.

Ook de kaarten waarop de route stond aangegeven wisten van niks. De kapitein, voor deze laatste reis zelf aan het roer, was de enige aan boord want hij had deze wijziging ingezet.

Ongetwijfeld zou een deel van de bemanning vroeg of laat door hebben wat er gaande was. Hen dan op de hoogte brengen leek kapitein Van den Oever vroeg genoeg.

Het maakte dan ook niks meer uit of zij het eens waren met dit alternatieve scenario, het ging toch gebeuren.

De beloning achteraf zou hoog genoeg zijn om elke tegenstander van dit plan monddood te maken.

Zo niet, zou hij, als kapitein, dat zelf wel even doen. De belangen, lees beloning, was dermate groot dat Van den Oever best genegen was het noodlot een handje te helpen.

Sjaak Van den Oever was op 13 jarige leeftijd al het ouderlijk huis ontvlucht, geholpen door een alcoholische vader en een weggelopen moeder. Omdat hij er al uit zag als een veel oudere jongeman bleek het aanmonsteren geen probleem en bevoer hij de wereldzeeën. Daar leerde hij op harde wijze levensles nummer 1; Vechten voor je hachje, zowel aan boord als in de havens. Amper 16 jaar kwam hij al in aanraking met de misdaad, door zijn eerste slachtoffer tijdens een gevecht.

Hij bleek echter een prima zeeman en als nauwelijks volwassen man stond hij al aan het roer van een kleine tanker.

Met de jaren werd hij wat milder en kreeg hij het gezag over steeds grotere schepen. Met als hoogtepunt twee jaar geleden de aanstelling als kapitein op de 'Seawise', het 489 meter lange gevaarte voor het transport van ruwe olie.

De schade, ontstaan na een hevige brand, was dermate groot dat besloten werd tot het bouwen van de 'Seawise 2', iets minder groot, want ook het transport van olie stagneerde.

Van den Oever stond er op om het gezag te voeren over deze nog steeds supertanker genoemde Seawise 2. Na enkele succesvolle jaren met deze boot begon de markt ineem te storten.

Het werd langzamerhand niet rendabel meer om zulke superschepen in de vaart te houden. Het verkopen van zo'n tanker leverde geen resultaat op. Uiteindelijk besloot de rederij om de tanker voor sloop aan te bieden. De laatste reis naar het land dat interesse getoond had was naar Nigeria. Kapitein v.d. Oever, toen al verwickeld in duistere zaken, stond er op om het gezag te blijven voeren op wat hij noemde zijn boot, op deze laatste reis. Die dus moest eindigen op een sloopwerf in Nigeria. Daar zou het monster ontmanteld worden en tot schroot vermalen.

Ware het niet dat Sjaak Van den Oever nu meer zuidelijk koerste.

Hoofdstuk 1

Aan boord van de Seawise

Fidelio Awololo, een van de matrozen aan boord, merkte het eerst wat van de koerswijziging. Fidelio, een grof gebouwde Gambiaan en zeker niet dom, stond op en wandelde richting de brug.

Hoewel ze allemaal de uitdrukkelijke order hadden gekregen zich niet op de brug te begeven zolang van den Oever aan het roer stond, leek hem de verandering belangrijk genoeg om die order nu te negeren.

Voor de vorm belde hij eerst naar boven maar zoals altijd kwam er geen antwoord. Behoedzaam besteeg hij de trap naar de brug en wierp een blik door het kleine raam in de deur.

De kapitein stond gebogen over de kaartentafel, in gedachten verzonken.

Awololo liet zijn vuist op het raampje bonken en stapte meteen daarna de stuurhut binnen.

Kapitein van den Over schrok op en keek de Gambiaan boos aan. 'Kun je godverdomme niet wachten na het kloppen? Wat moet je?'

Fidelio Awololo, niet onder de indruk van die dreigende woorden, liep op zijn kapitein af. Hij was zo'n twee koppen groter dan de toch niet zo kleine gestalte van de kapitein.

'Ik merkte dat wij een andere koers varen baas, wat is de bedoeling hiervan? Als we zo doorvaren ben ik over een paar uur thuis, in Gambia.'

'En dat is precies de bedoeling maat.' kwam de stem van van den Oever nu.

Ondertussen stak hij een hand in zijn zak om even te controleren of zijn Glock 21 schietklaar was. Mochten er problemen opduiken zou hij niet aarzelen om zijn pistool te gebruiken.

En aangezien die Awololo veel te sterk was om een gevecht aan te gaan, was dat pistool overtuigend genoeg, dacht hij zo.

Hij hief geruststellend zijn handen op en suste de boel.

'Kom even zitten, ik zal het je uitleggen.'

Met die gebaren nam hij zelf ook plaats aan de kaarttafel, gevolgd door een argwanende Gambiaan.

'Ik zal je uitleggen wat de plannen zijn. Jij zou het dan eventueel kennen doorgeven aan die bemanningsleden waarvan jij denkt dat ze in zullen stemmen.'

Even was het stil.

'En als ze er niet mee instemmen?'

van den Oever keek de Gambiaan in de ogen en maakte toen het gebaar met een wijsvinger die langs zijn keel streek.

'Niet bruikbaar dus opruimen.' sprak hij gedecideerd.

De Gambiaan trok even zijn wenkbrauwen omhoog. Hoewel geen lieverdje was dit toch wel een beetje cru.

Maar goed, hij had al het een en ander op zijn kerfstok en hoewel hij het zelf altijd dood door eigen schuld noemde, was het toch gewoon moord natuurlijk.

'Kun jij je daarin vinden Fidelio?' vroeg van den Oever nu nadrukkelijk.

De Gambiaan knikte met zijn hoofd en keek de kapitein nieuwsgierig aan.

Na een korte pauze waarin van den Oever een map met paperassen neerlegde keek hij Awololo nog eens aan.

'Luister goed, dit gaat er de komende tijd gebeuren met het schip en met ons. En geloof me, wij staan er na afloop stukken beter voor dan op dit moment. Miljoenen beter.'

Nu had de kapitein de volle aandacht van de Gambiaan.

Kapitein v.d. Oever haalde wat papieren en kaarten tevoorschijn.

'Ik heb contact met iemand die veel interesse heeft in deze schuit, Fidelio. Hij heeft daar plannen voor en wij gaan hem daarbij helpen.'

Fidelio Awololo luisterde aandachtig. Wie had er nou interesse in een meer dan driehonderd meter lange en logge boot als dit.

Natuurlijk, als schroot bracht het nog een aardig centje op maar dan nog.

Echt rijk kon je daar toch niet van worden? Of zag hij dat helemaal verkeerd.

Hij wist natuurlijk wel wat er zich afspeelde in de wereld van de sloopwerven. Hij wist ook dat elke klus door de werf aangenomen werd.

En dat die houding niet altijd het beste voor had met de arbeiders op de werf. Of zo'n schuit nou giftig was of niet, de sloop ging altijd door, zonder al teveel voorzorgsmaatregelen.

Gambia rivier, zuidoever.

Het was een drukte van belang in en om het haven restaurant in Banjul aan de monding van de Gambia rivier.

Maar helaas geen vrolijke drukte. De lokale vissers protesteerden luidkeels en schreeuwden naar een hevig zwetende zegsman van de autoriteiten.

Die stond, geflankeerd door twee gewapende politiemannen, op een kleine verhoging.

Zijn sussende gebaren sorteerden geen enkel effect. Het enige dat de vissers weerhield om hem van het podium te trekken waren de twee die hem vergezelden.

Die hielden de handen op de holster en waren duidelijk van plan om niet te aarzelen mocht het volk zich teveel op dringen.

De commotie was veroorzaakt door het bericht dat er deze week niet gevist mocht worden in de monding van de rivier. En ook de veerboot Banjul naar Barra, aan de overkant van de rivier, bleef liggen en was een week uit de vaart genomen.

Dit betekende niets minder of meer dan dat er geen inkomsten waren voor de toch al schamel bedeelde vissers.

Ze mochten dan wel in de dieper liggende havens van Banjul vissen maar dat was een nutteloze bezigheid.

De vervuiling aldaar had de visstand duidelijk geen goed gedaan.

Het waarom van deze verboden werd niet duidelijk gemaakt door de ambtenaar. Die greep alleen zijn papieren bij elkaar en verliet onder escorte het restaurant.

Op eerbiedige afstand gevolgd door een aantal scheldende vissers stapte het trio in een gereedstaande jeep, om vervolgens met een vaart het terrein te verlaten.

Jabari Azikiwe, een van de weinige vissers met een gemotoriseerde vissersboot zonderde zich af van het gezelschap mede vissers en liep in gedachten verzonken naar zijn boot. Ondanks de dreigende waarschuwing dat er gepatrouilleerd werd, dag en nacht, vatte hij het plan op om klaarheid te brengen in weer zo'n raadselachtig bevel van de autoriteiten.

Hij zou, koste wat kost, een onderzoek instellen aan de overkant van de rivier.

Het moest toch wel heel gek lopen als hij niet ongezien Barra zou kunnen bereiken. Zijn boot was een van de snelste, en zeker sneller dan de trage patrouilleboten van de politie.

Vannacht nog zou hij een poging wagen. Zijn zwarte boot moest, als hij eerst naar het zuiden voer, toch de oversteek kunnen maken en vandaar zat hij zo in Barra.

Toen hij die avond van zijn huis naar de kade wandelde, waar zijn scheepje lag, werd hij enige onrust gewaar. Ondanks het late uur waren er diverse mensen druk in de weer.

Nadat hij nog zo'n honderd meter van zijn boot was verwijderd schrok hij van een daverende explosie.

Verbijsterd constateerde Jabari Azikiwe dat die dreun wel erg dicht in de buurt van zijn bootje plaats vond.

Hij begon te rennen en dichterbij gekomen werd zijn vrees bewaarheid.

De vlammen die nu hevig knetterend langs de kade flakkerden bleken inderdaad zijn arme schuit te verteren.

Hij kon alleen maar toekijken hoe het vaartuig nu snel begon te zinken. Er was geen redden aan. Wanhopig keek hij om zich heen of er nog hulp kwam maar tevergeefs.

Niemand te zien terwijl ondertussen het vuur doofde en zijn boot onder water verdween.

Nog nauwelijks van de schrik bekomen brak een hels kabaal los. Diverse andere vissersbootjes bleken al net zo explosief als die

van hem. Een kakofonie van dreunende klappen klonk door de nacht.

De hemel kleurde lichtend op en nu eindelijk kwamen er diverse mensen op al dat lawaai af. Onder hen ook eigenaren van de andere boten. Met stomheid geslagen keek iedereen toe hoe hun broodwinning prijs werd gegeven aan het donkere water in de haven. Hevige discussies werden er gevoerd over het hoe en waarom van deze catastrofe.

Hoofdstuk 2

Moermansk, 2009

Ondanks de sneeuwval reed de vrachtwagen van Victor Emelienko met een stevige vaart over de troosteloze vlakke. De weg leidde naar een hangar, omringd door liefst twee zware hekken. Het prikkeldraad torende dreigend en leek afwerend genoeg.

Bij de poort minderde de wagen zijn vaart om tenslotte vlak voor de voeten van een wachtpost te stoppen. Deze man week niet uit en richtte vastberaden zijn kalasjnikov op de cabine.

De deur zwaaide open en de massieve gestalte van de chauffeur klom eruit, een map in de hand.

Hij groette de wachtpost hartelijk, als een vriend, en overhandigde de man de map.

'Wat een kloteweer kameraad. Daar zou je nog geen hond doorsturen, wat jij?'

De wachtpost bromde wat en bladerde door de map in zijn hand.

'Toe nou, alles is in orde toch. Even snel mijn vrachtje laden en hoppa, van mij heb je geen last meer.' Het kwam er vrolijk uit maar zijn humeur stond op onweer.

'Dat even snel kan wel eens tegen vallen hoor. Weet je wel wat je komt halen man?'

'Ja joh, dat staat toch in die vrachtbrief? En jullie gaan me toch wel assisteren zeker?' Bij die woorden gaf hij de man een vette knipoog. Die glimlachte wat en haalde zijn neus op. Een behoorlijk rode neus die verried dat je met deze kou het beste geen koffie kon drinken maar iets heel anders. Iets wat de bacteriën zou doden.

'Ik roep wel even wat mannen bij elkaar. Rij jij die bak maar naar binnen.' Met die woorden werd het hek geopend en gaf Emelienko gas.

Verderop zag hij de hangardeur al langzaam open schuiven. Bonkend over de nu onverharde weg reed hij de hangar binnen.

De deur achter hem werd meteen gesloten. In het spaarzame licht van wat natriumlampen ontwaarde hij een man of tien, waarvan er een reusachtige kaalhoofdige kozak gebaarde waar hij naar toe moest rijden. In de verte stonden een aantal houten kratten van verschillende afmetingen.

De grootste was wel drie bij drie meter. Die zou maar net passen in de vrachtruimte. Aan het plafond hing een zware takel. Dat moest ook wel want die ene krat woog al minstens drie ton, waarvan een ton aan lood.

Het zou nog een flinke klus worden om het geheel te vervoeren. Maar goed, hij stond er niet alleen voor.

Na enig gemanoeuvreren wist hij de zware truck naast de vracht te parkeren. Terwijl hij de pistoolmitrailleur naast hem pakte bonkte hij op de achterwand van de cabine.

Terwijl de achterdeuren van de truck open vlogen en het geluid van schoten door de hal galmden sprong hij uit de cabine en schoot een salvo af op de verraste en verbouwereerde kaalkop. Die zakte hevig bloedend en al dood in elkaar.

De vijf mannen die uit de truck waren gesprongen doorzeefden de andere negen soldaten. Niemand kreeg de tijd om naar een wapen te grijpen. De dood kwam razendsnel.

Tien hevig bloedende lichamen werden ruw opzij geschoven. De vijf terroristen handelden snel en bekwaam.

Onder het toeziend oog van Victor Emelienko werden de kratten ingeladen.

Ondanks de gevaarlijke inhoud werd er niet zachtzinnig mee omgesprongen.

Men had Victor ervan verzekerd dat de kleine kernreactor, de OK 650 B, vroeger de krachtbron van de kernonderzeeër de Koersk, op deze wijze geen enkel gevaar vormde.

Dankzij de loden mantel was er geen sprake van stralingsgevaar. En ondanks het feit dat de koersk negen jaar op de zeebodem had gelegen, had dat geen enkele invloed op deze reactor.

Meer informatie had Victor ook niet. De plannen waren vaag genoeg en hij zou later wel horen waarom de operatie zo belangrijk was.

De hangardeuren schoven open en de zwaar beladen truck denderde naar de poort in het hek. Daar stopte hij even. De wachtpost klauterde in de truck, lachend nu en sloeg Emelienko op de schouder.

'Karren maar kameraad.' zei hij vrolijk.

Alles bij elkaar had de actie nog geen half uur in beslag genomen. Een gesmeerde operatie.. En nu als de bliksem richting het zuiden. Ze hadden nog een lange rit voor de boeg. Maar hij hoefde dat hele eind niet alleen te rijden. Alle zes konden ze prima overweg met de truck en elkaar afwisselend konden ze de monsterrit makkelijk aan. De ruim drieduizend kilometer naar Sotsji zou geen probleem vormen voor de groep.

En vanaf de luchthaven van Sotsji werd het helemaal een makkie. Welgemoed stak Emelienko een verse sigaret op en denderde de nacht in.

Na een uur rijden ging zijn mobiel af. Het al verwachte telefoontje.

'Hallo?' bromde hij in het toestel.

'Alles goed gegaan kameraad?' kwam het in gebrekkig Russisch.

'Da.' antwoordde hij kortaf maar met een tevreden stem.

Het gesprek ging verder in het Engels en dat vond Emelienko prima.

Na een verblijf van enkele jaren in Nederland in de provincie Zeeland had hij zich de taal eigen gemaakt. Die jaren waren zeer nuttig geweest voor deze klus, hoewel die feitelijk voor hem eindigde op het vliegveld van Sotsji.

'Kameraad, als je op het vliegveld bent moet je je melden bij hoofd officier Smolov. Alles wat je moet doen is hem de papieren te overhandigen, begrepen? '

'Da' kwam het weer kortaf.

Het gesprek werd beëindigd en Emelienko gaf weer vol gas. Alles moest op tijd gebeuren.

1943

De samenwerking, hoewel met succes, werd steeds stroever. Het Manhattanproject waar hij samen met Robert Oppenheimer aan werkte, resulteerde dan wel in een theoretisch plan voor een atoombom, en hij wist zeker dat het bouwen van zo'n wapen in de praktijk ook zou werken, maar Oppenheimer weigerde naar hem te luisteren als hij probeerde zijn plan voor een schone waterstofbom aan hem voor te leggen.

Ook zijn opmerking dat hij liever andere plekken zou willen uitkiezen voor een werkelijke aanval viel niet in goede aarde.

Al meerdere keren had hij gewaarschuwd voor de vorderingen in zijn vorige vaderland Duitsland maar ook dat hielp hem niet verder. Als dit zo door ging dan zou het hele project te laat komen en konden ze een aanstaande oorlog nooit meer voorkomen. Hij maakte zich grote zorgen nu. Toch bleef hij trouw aan de groep wetenschappers die met de beste bedoelingen van start waren gegaan.

2^e Maasvlakte
Mei 2018

Ingenieur Molenkamp, een lange broodmagere gestalte, beende met gefronste wenkbrauwen terug naar zijn kantoor. Hij had zojuist een gesprek achter de rug met zijn directeur de weledelgeleerde heer van Zuylen. En de opdracht die hij kreeg kon hem niet echt enthousiast maken.

Een delegatie van veiligheidsmensen, politie en geïnteresseerden moest hij morgen een rondleiding geven over het hele complex. Hij begreep het nut er wel van maar zag er toch enorm tegen op. De boel hier was zo veilig als wat.

Het was dan wel een waterstoffabriek, en hij wist natuurlijk dat er eisen werden gesteld aan de veiligheid, maar dat hadden ze toch zelf al in de hand.

Het zal wel weer de publieke opinie zijn dat er nooit genoeg beveiliging kon wezen. En zeker ook uit de wijde omtrek.

Men had berekend dat bij een echte catastrofale ramp zo'n beetje half Zeeland en Zuid Holland getroffen zouden worden.

Maar dan had je het wel over een mega explosie. En hoe, in godsnaam, moest die hier plaats vinden.

Dat was puur in theorie. In de praktijk zou die zeldzaamheid zich toch niet voordoen.

Men voldeed al aan allerlei protocollen en veiligheidseisen. Meer kon de gemeenschap toch niet verlangen?

In gedachten verzonken stapte hij zijn kantoor binnen. Hij nam de gehele rondleiding nog eens door. Het moest een geruststellend en positief geheel worden morgen. Er stond natuurlijk ook wel wat op het spel. Het bedrijf HATWOO; een samenwerkingsverband waarin SHELL een belangrijk aandeel had, was er in geslaagd een fabriek neer te zetten zonder inmenging van de regering.. Dat had wel tot gevolg dat er een zwaar eisenpakket op tafel lag inzake de veiligheid.